

OSKARCA (1) *sb m*

oskarca, [oskarżca].

o oraz końcowe a prawdopodobnie jasne (tak w oskarżać oraz -ca); pierwsze a pochylone.

N sg oskârca.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

*Ten, który donosi, zausznik, denunciator: Delator – Tajemny oskarca, zaufznik. Calep 295a; [thęraz íthalo íze yefth zbawienye [...]/ yze zrzvcon íefth ofkãvrzcã [!; *accusator*] braczy nafzey ktory ye ofkarzał przed oblycznofzczã bozã wednye y wnoćy TomZbrudzAp 12/11[10]].*

Synonimy: potwarca, zausznik.

Cf **OSKARŻACZ, OSKARŻYCIEL**

EW